

ZLATÉ NEBO

LAURA
WOOD

COO
BOO

Zlaté nebo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

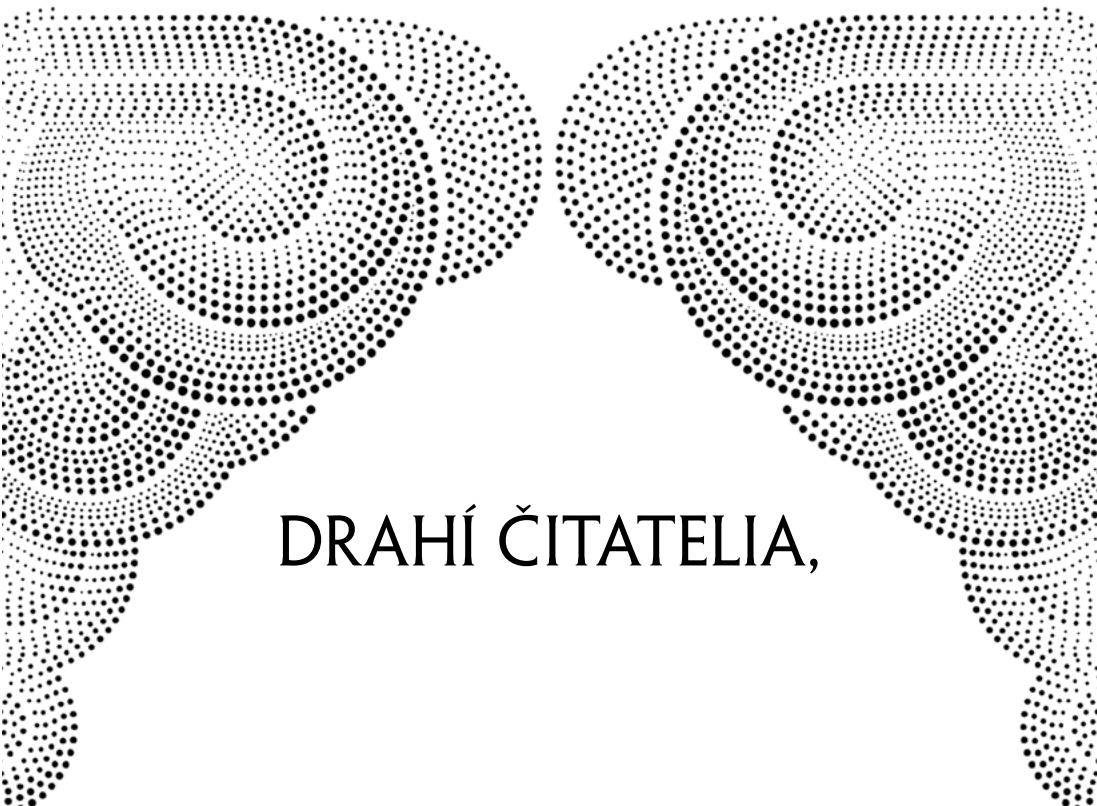
Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Laura Wood
Zlaté nebo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DRAHÍ ČITATELIA,

zdravím a – vlastne! – rada vás spoznávam. Táto kniha bola dlho opatrovaným tajomstvom, o ktoré som sa delila len s niekoľkými ľuďmi, a tak som šťastná, že sa napokon dostala aj do vašich rúk.

Sen o tejto knihe ma potichu mátal už dáky čas. Všetko sa zrejme začalo filmom, ktorý som si stále dokola požičiavala z našej miestnej videopožičovne ešte ako tínedžerka. Išlo o nové spracovanie filmu *Sabrina* z roku 1995. Dievča menom Sabrina sa vo filme skryje v kórune stromu a sleduje bohatú rodinu Larrabeeovcov, ktorá usporiada vo svojom nádhernom dome očarujúci večierok. Presne takáto predstava ma vždy silno priťahovala... ohromná veľkolepá oslava a dievča... dievča, ktoré síce do honosného sveta nepatrí, ale zatúži po kúsku z neho. Dievča, ktoré presviedča samo seba, že na dosiahnutie šťastia mu stačí pozeráť sa, no hlboko v srdci vie, že ho nič

nezastaví v tom, aby si našlo cestu do centra diania. Práve táto predstava sa stala východiskovým bodom na napísanie tejto knihy – predstava dievčaťa, ktoré sníva ukryté na strome a sleduje večierok pod holým nebom plným žiarivých hviezd.

Prvý koncept som dokončila v novembri 2016 (vtedy som sa prvý raz zúčastnila na NaNoWriMo – Národnom mesiaci písania románov), v čase, keď sa mi svet videl nezniesiteľne smutný. Písanie tejto knihy mi v tom období poskytlo príležitosť uniknúť pred realitou a prenieslo ma do iskrivého zlatého leta v roku 1929. Cítila som sa rovnako opustene ako hlavná predstaviteľka Lou. Možno práve preto som sa ihneď zaľúbila do tohto príbehu a jeho postáv, dokonca som mala problém držať si od neho odstup. Môžem úprimne povedať, že písanie tejto knihy patrí k najradostnejším a najkreatívnejším zážitkom v mojom živote. Viac ako po čomkoľvek inom som túžila po tom, aby sa kniha, ktorú teraz držíte v rukách, stala akýmsi ľubostným listom a vyznaním zasväteným romantickým príbehom z prostredia dospievajúcich. Práve týmto knihám totiž vďačím za nespočetné hodiny potešenia. Sú to knihy, ku ktorým sa vraciam neustále – príbehy ako *I Capture the Castle*, *The Lost Art of Keeping Secrets* či krásne romány Evy Ibbotsonovej. Som neskutočne vďačná za tieto knihy a rovnako aj za čas, čo som s nimi strávila.

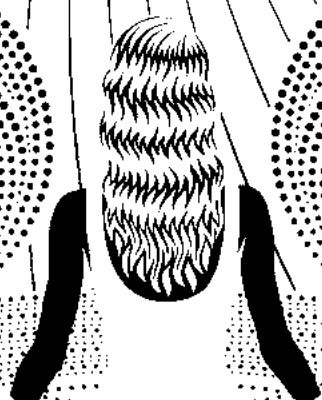
Mám toho toľko na srdci. Najradšej by som si s vami sadla, prečítala si s vami túto knihu a porozprávala vám, ako milujem Cornwall, ako sa vyvinula Louina cesta, ako z tejto knihy vzniklo dielo o sestersťve a sebapoznávaní, a o miliónoch iných vecí, ale to je asi len prirodzený inštinkt každého autora. Táto kniha už nepatrí mne, je vaša a ja naozaj dúfam, že vám prinesie toľko radosti, koľko priniesla mne.

S láskou

Laura Woodová

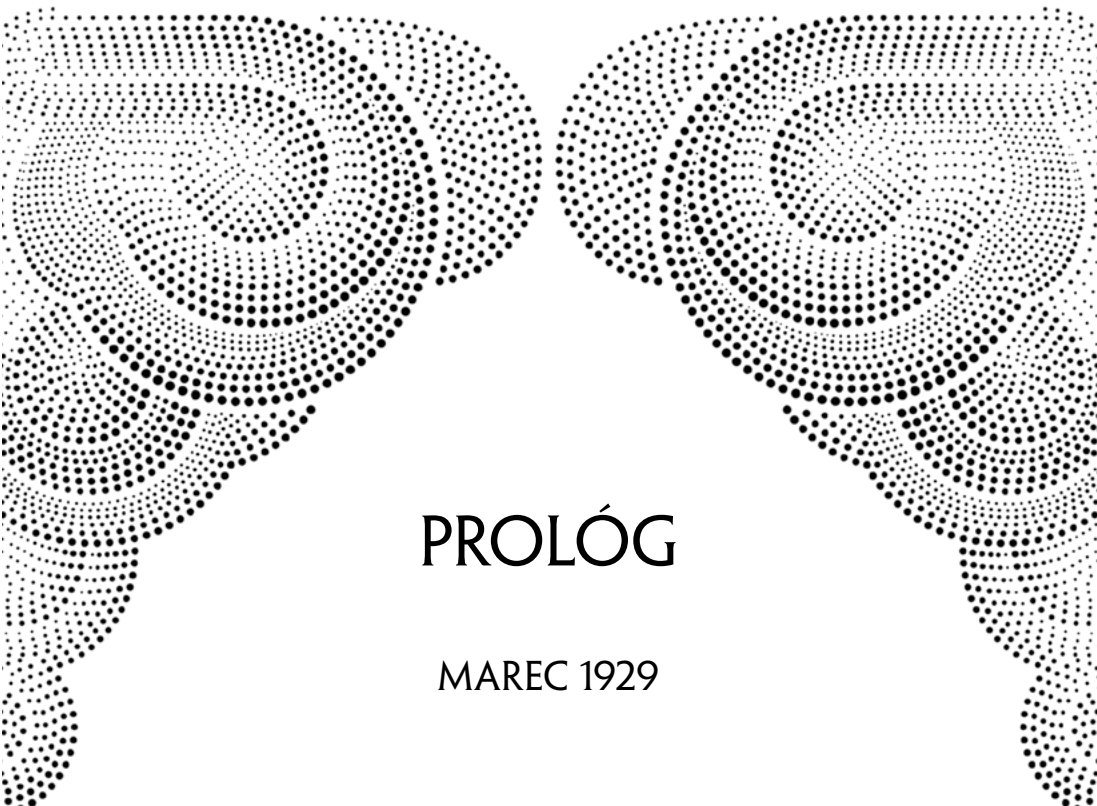
ZLATÉ NEBO

LAURA
WOOD

COO
BOO

PROLÓG

MAREC 1929

Všetko sa začalo jablkom. Problémy sa tak zrejme začínajú často a práve toto jablko si o ne skutočne koledovalo – bolo to jablko odrody Pendragon s červenou a sladkou dužinou, ktoré som ukradla z cudzieho sadu.

Neviem, prečo som si vybrala práve ten deň, aby som sa vydala na ostrov. Po rokoch, čo som naň túžobne hľadela cez more, som náhle pocítila naliehavé nutkanie navštíviť ho a poprechádzať sa po pobreží. Keď som naň dorazila, doslova som spadla do sadu a z vetvy som bezmyšlienkovito odtrhla lesklé červené jablko. Stačilo jedno zahryznutie a bola som zatratená.

V tom čase neuzrela usadlosť Cardew House a jej nekonečná, trochu vyblednutá krása známou (keď sme pri tom, tak ani neznámu) tvár už viac ako päť rokov. Sad obohnáný múrom bol rovnako ako

samotný dom opustený. Stromy v ňom neviazane rástli a plietli sa, ako sa im zachcelo, až kým som sa tam nevkradla a neodtrhla si prvé jablko. Len čo som na jazyku prvýkrát ucítila jeho chuť, už som sa ani ne snažila držať si od domu so sadom odstup. Vrátila som sa na druhý a aj na tretí deň. Vždy som vo svojom bádaní zašla o kúsok ďalej, hlbšie do tajuplného ostrova. Postupne som ho spoznávala a privlastňovala si ho.

Dom trónil na vrchole ostrova. Bola to impozantná stará gregoriánska budova, z ktorej sa naskytl výhľad do nekonečnej diaľky. Dlhé priečelie domu s vysokými oknami zasadenými do medového kameňa obrasteného spleťou brečtanu smerovalo k dedine na pevnine. Cez zarastené záhrady k zvažujúcej sa štrkovej príjazdovej ceste, čo sa stretávala s dláždenou ulicou, sa tiahli drsné schody. Za domom sa rozprestieral obrovský trávnik s výhľadom na premenlivé more – niekedy žiarilo osľňujúcou tyrkysovou farbou, inokedy sa zakalilo a sfarbilo do záhadnej sivozelenej. Sad, ktorý ma privábil na ostrov prvý raz, sa stáčil pri jednej strane domu a podľa ročného obdobia sa pýšil buď jablkami, rubínovo červenými čerešňami, alebo slnkom vyhriatymi zamatovými slivkami. Na druhej strane budovy sa dalo po drobiaciach sa schodíkoch zísť k malej skrytej zátoky so zlatým pieskom a s pokojnou teplou vodou. Ten ostrov bol ako drahokam, ako poklad, ktorému pridľho chýbala spoločnosť a láska.

Pri každej návšteve ostrova ma sprevádzal nepokojný pocit a ja som v hĺbke duše tušila, že je len otázkou času, kedy ma zvedavosť prinúti prekročiť pozemky domu a vženie ma dnu. Spočiatku som dom obchádzala, akoby som sa obávala, že si ho znepríateľím. Pôsobil tak smutne a osamotene, no ja som šípila, že je predurčený na oveľa lepšie časy. Uvedomovala som si, že som len jedna malá osôbka, ale dúfala som, že napriek tomu dokážem na toto staré miesto priniesť trochu života... aspoň drobnú iskričku. Keď som zistila, že na prízemí má jedno okno pokazenú závoru, zdalo sa mi, akoby niekto rozhodol za mňa.

Stará prázdna budova s nábytkom prikrytým plachtami a so ztvorenými okenicami by mala po správnosti pôsobiť nevľúdne, no ja som sa v nej cítila pokojne a príjemne. Šero kde-tu pretínali zvláštne lúče svetla, v osvetlených kuželloch tancovali čiastočky prachu a dodávali miestnostiam atmosféru ospalého smútku. Dom mi pripomínal spiacu princeznú z rozprávky, ktorá len čaká na okamih, keď ju niekto privedie späť do sveta plného žiary a života.

Od prvého jablka prešiel takmer rok a ja som sa do domu vytrácala, vždy keď sa naskytla príležitosť. Väčšinou som sa hrabala v zanedbanej knižnici alebo som sa pohodlne skrútila na vyblednutom orientálnom koberci a užívala si ticho. U nás doma bolo ticho vzácnou raritou a napriek hluku som sa tam niekedy cítila hrozne osamelo. Zvlášťne, že hoci v dome na ostrove som bola vždy úplne sama, nikdy som sa tam necítila opustene. Pomaly som nadobúdala dojem, že sa so spiacim domom začíname spoznávať. Oddávala som sa snívaniu, ako by to v ňom vyzeralo, keby sa hemžil ľuďmi – snívala som o rozhovoroch, ktoré by viedli, o večierkoch, čo by organizovali, a o tom, ako by jednotlivé miestnosti prežiarené svetlom ožili. Zúrivo som zaplňala stránky vo svojom zápisníku nezmyslami, čítala som detektívne romány a jedla pri nich ukradnuté jablká. Ohryzky som hádzala do ohňa, ktorý som založila v kozube, aby mi bolo v obrovskej prázdnej obývacej izbe teplejšie.

Napokon ma prezradil práve oheň.

Bol piatok v marci, keď som ich prvý raz zbadala.

Vonku sa lial sivý dážď ako z krhly a zo zadnej strany bičovali do skál pod domom obrovské vlny. Ten hluk som si vôbec neuvedomovala, bola som šťastne stratená v románe Agathy Christie a prejedala som sa ovocím. V dome som strávila pár hodín, možno aj viac, no zrazu sa ozval čudný nový zvuk, iný ako zvyčajné stony starého domu,

čo sadal. Stuhla som, kniha mi ovisla v rukách a natiahla som uši, či niečo nezačujem.

Hlasy.

Niektu tu je.

Niektu konečne prišiel.

A nebol to len jeden človek: hlboké burácanie mužského hlasu sa miešalo s vyššou melódiou ženského. Stačila chvíľa a ja som hneď vedela, že tieto hlasy sem patria – že sem zapadajú ako chýbajúce kúsky skladačky. Kroky po podlahách sa ozývali cez prázdne chodby, a čím boli bližšie k miestu, kde som ešte vždy nehybne sedela, tým zneli hlasnejšie.

V hrudi mi búšilo srdce, akoby sa do domu niekto vlámal – aj keď jediným votrelcom som bola ja. Pustila som knihu na zem a čo najrýchlejšie a najtichšie som sa odkradla k oknu. Nohy sa mi roztriasli, keď som si náhle uvedomila, že do priestoru, ktorý som považovala za bezvýhradne svoj, prenikli iní ľudia. Prehodia som jednu rozochvenú nohu cez parapet a bosé chodidlo sa mi zaborilo do dlhej mokrej trávy pod oknom. V tom okamihu, keď som stála jednou nohou v dome a druhou vonku, som zrazu pochopila, že hlasy sú už takmer pri mne. Pretiahla som sa oknom, postavila sa do bezpečia na druhej strane, zadržala dych a pritísila sa k múru. Vtom som začula, ako sa otvorili dvere do obývacej izby a kroky náhle utíchli.

„Robert! Kto, preboha, založil oheň v kozube?“ Jasný a precízny dievčenský hlas preťal vzduch ako nôž. „Myslela som, že nikto neočakával náš príchod.“

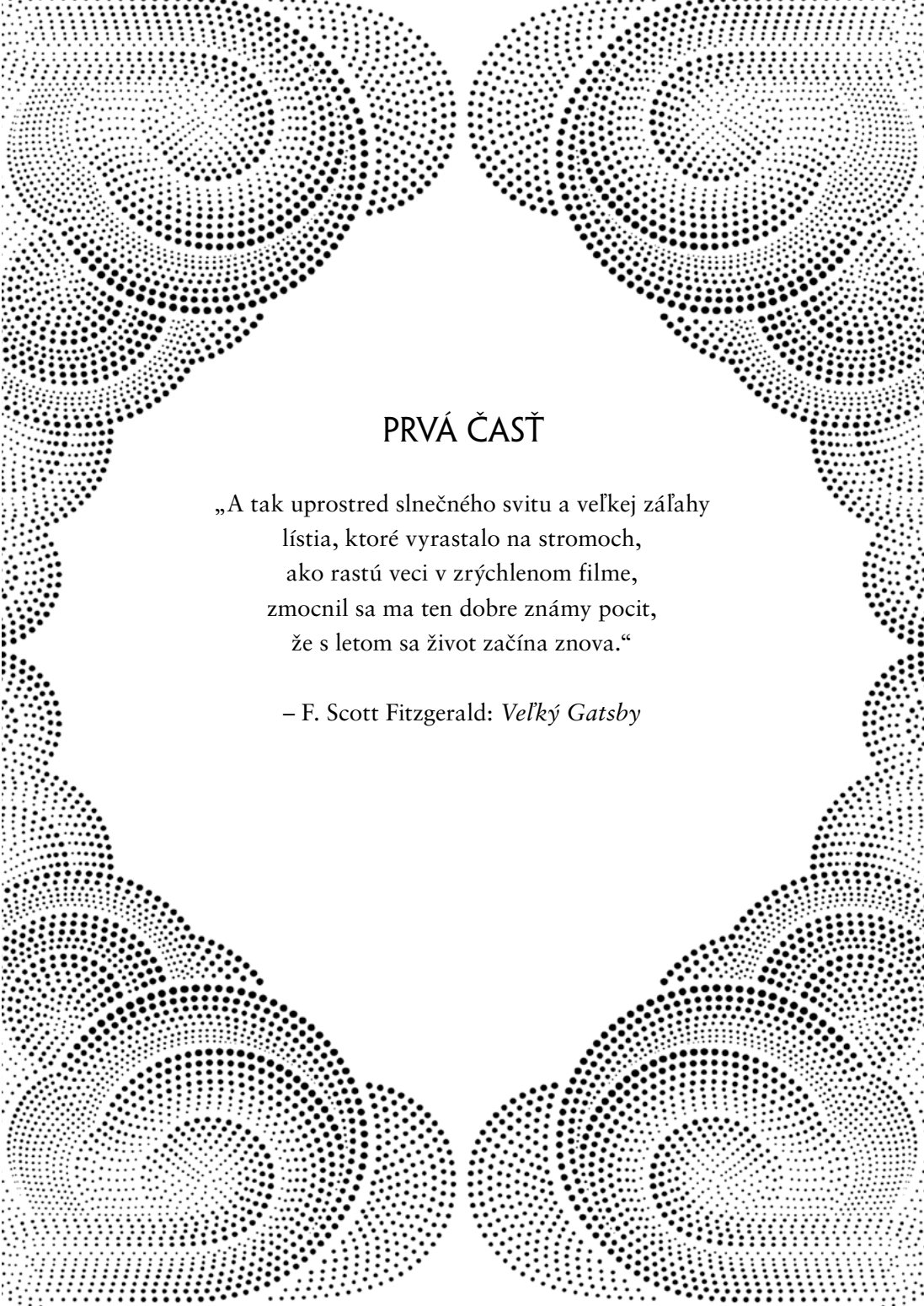
Netúžila som počuť viac. Prešprintovala som okolo domu, po drobiacich sa schodoch a cez vŕzgajúci štrk na príjazdovej ceste až k dláždenej ulici. Našťastie bol práve odliv, takže som sa po nej mohla rozbehnúť. Stihla som si všimnúť, že neznámi prišli v oslnivo modrom aute. Obzrela som sa cez plece a veselo som zvýskla, keď som si uvedomila, že

ma nikto neprenasleduje. Uháňala som ďalej po dláždenej ceste, až kým ma nerozbolela hrud'. Prerývane som sa nadychovala slaného vzduchu.

Zrazu som sa rozosmiala – smiala som sa nekontrolovateľne ako zlodej, čo vie, že jeho zločin sa mu prepečie. Odvážila som sa obrátiť a pozrieť na dom.

V predných dverách sa objavila silueta vysokého muža – bol ticho a dobre si uvedomoval, že už ma nedobehne. Vietor mi vmietol vlasy do tváre, popichal ma na zapýrených lícach a z oblohy dopadli na zem posledné kvapky.

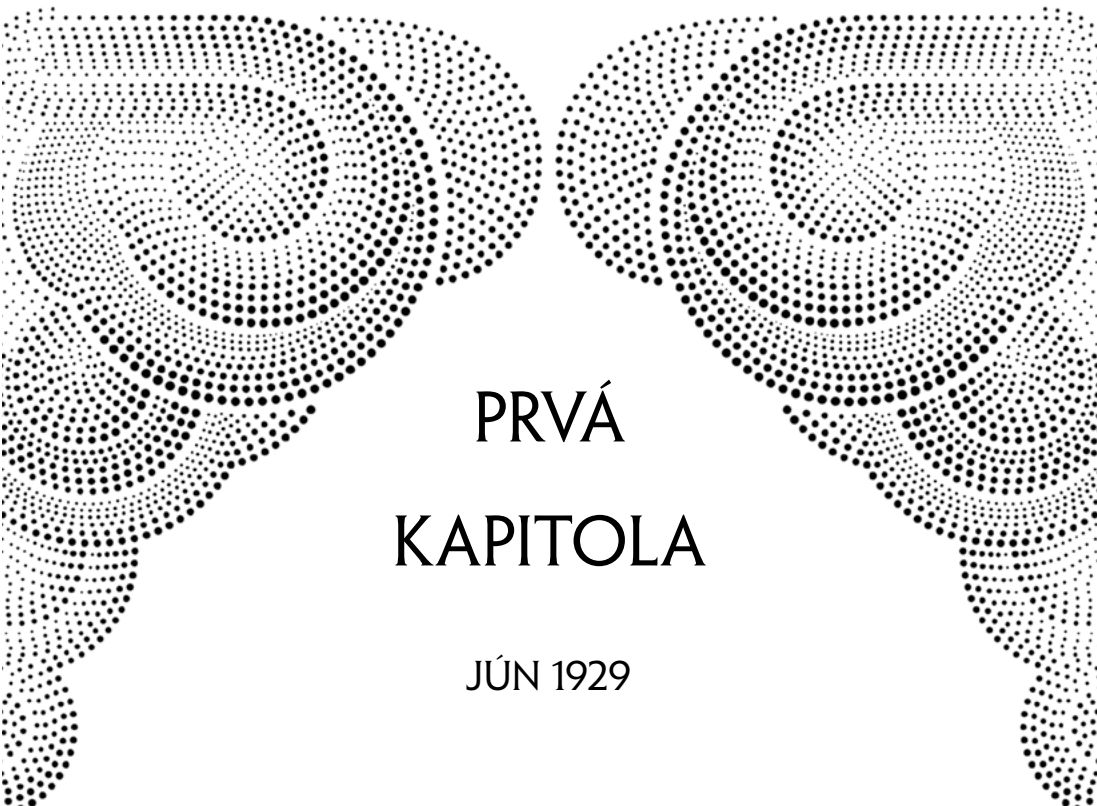
Sklopila som zrak a zistila, že v ruke stále zvieram lesklé červené jablko.

PRVÁ ČASŤ

„A tak uprostred slnečného svitu a veľkej záľahy
lístia, ktoré vyrastalo na stromoch,
ako rastú veci v zrýchlenom filme,
zmocnil sa ma ten dobre známy pocit,
že s letom sa život začína znova.“

– F. Scott Fitzgerald: *Veľký Gatsby*

PRVÁ KAPITOLA

JÚN 1929

Svitá jasné ráno a s ním prichádza ruka v ruke aj Aliceina svadba. Dnes je, samozrejme, dokonalé letné ráno: všade spievajú vtáčiky a pastelovo modrým nebom k nám dolieha šepot vánku, čo duje od mora. Nič menej by Alice v tento dôležitý deň nestrpela. Keď sa zobudím, sestra je už hore, jej posteľ s pokrčenou prikrývkou zíva prázdnotou. Okrem odtlačku hlavy na vankúši po nej niet ani stopy. Oblečiem si šortky a ockovu starú košeľu, nohami vkĺznem do ošúchaných tenisiek a zamierim priamo do kuchyne. Ešte je skoro, ale lahodné vône sa nesú hore schodmi až ku mne.

„Lou! Lou!“ pozdraví ma trojica divokých chlapcov v overaloch s bosými nohami. Ústa si napchávajú chlebom s maslom. Trojčatá majú tri roky a až donedávna, kým sa narodila Anthea (v našej domácnosti známa ako „bábätko“), boli najmladšími členmi mojej

trafenej rodiny. Ja som po Alice, ktorá má devätnásť, druhé najstaršie dieťa, po mne nasleduje Freya, čo má pätnásť, jedenásťročný Tom, trojčatá a Anthea. Dokopy teda tvorí našu rodinu až osem detí a ocko vraví, že keby pred rokmi nezúrila vojna, možno by nás bolo ešte viac, a že máme ďakovať Bohu za to, že sa nad nami takto zmiloval. Som si pomerne istá, že len žartuje, ale niekedy vyzerá naozaj prekvapene, keď vidí, koľko detí behá hore-dole po našom malom farmárskom dome – akoby sme boli skôr výsledkom nejakého absurdného kúzelného triku, a nie z jeho krvi.

Trojčatá Joe, Max a Davy dojedajú v kuchyni pri dlhom stole raňajky a Midge pobehuje po miestnosti a lamentuje nad prípravami svadobnej hostiny, na ktorej sa neskôr stretne celá dedina. Na boku sa jej hompáľa veselo pištiace bábätko. Midge má na špičke nosa šmuhu od múky a v očiach sa jej zračí odhodlané sústredenie, keď jednou rukou bojuje s obrovskými kusmi zlatistého masla a so zbierkou starých čajových plechoviek, ktoré ukrývajú cukor a koreniny. Viem, že nemá zmysel pýtať sa jej, či potrebuje pomoc.

„Kde je Alice?“ snažím sa prehlúšiť hluk. Vezmem si kúsok chleba a potriem ho Midgeiným vychýreným dumbierovým lekvárom.

„Vybehla z domu už pred hodinou a vydala sa na lov kvetov,“ odvetí Midge nevrlym hlasom. Midge je moja mama, a aj keď sa v skutočnosti volá Mary, všetci ju prezývajú Midge vrátane jej manžela a detí. Meria len o čosi viac ako stopäťdesiat centimetrov, a hoci je drobná a pokojná, niekedy sa správa ako prírodný živel. Keď stojím vedľa nej, pripadam si samá ruka, samá noha a velikánska ako obor. Kým mi Midge odpovedá na otázku, mieša niečo v miske vylešteným strieborným nožom.

Midge vždy používa na pečenie práve tento nôž. Keď ju raz pri tom videla teta Irene, zhrozene vykrikla: „Ach, Midge! Nikdy sa nemá miešať nožom... keď miešaš nožom, primiešaš si do života problémy!“

Midge vtedy bez záujmu zdvihla zrak a pokojne odvetila: „No tak potom som si do života primiešala už toľko problémov, že sa nad tým ani netreba pozastavovať, nie?“ a pokračovala v miešaní nožom.

Neviem, či je to práve preto, že mieša jedlá nožom, ale nikto nedokáže variť tak ako Midge. Svojím varením sa preslávila po celej dedine. Ocko vraví, že ju požiadal o ruku nad jej hviezdny koláčom, čo znie na prvé počutie asi celkom romanticky, ak neviete, že hviezdny koláč je zo sardiniek, ktorým cez upečené cesto trčia hlavy a pozerajú na vás smutnými očami. Ja by som zrejme netúžila po tom, aby sa na mojom zasnúbení zúčastnili smutné sardinky, ale je pravda, že zatiaľ som v romantike veľmi neskúsená. Poznám ju len z kníh, a hoci z tých sa dá veľa naučiť... vždy sa mi zdá veľmi nepravdepodobné, že na uliciach Penlynu stretnem jedného zo šviháckych hrdinov, o ktorých čítam. Takže čo ja viem? So správnym mužom je možno aj posedenie pri sardinkovom koláči čistou poéziou. Midge si to určite myslí, a vždy keď ocko načne tento príbeh, smeje sa spokojným zaľúbeným smiechom.

Odrežem si ďalší kus chleba a chrúmem kôrku. Nariekanie trojčiat ma upozorní, že aj im došiel chlieb, a tak každému z nich pripravím ďalší krajec, hoci chlieb ich zaujíma len ako prostriedok, ktorým sa im do úst dostane chutný lekvár. Tri polepené tváre si užívajú svoje druhé raňajky a v kuchyni sa náhle rozhostí neprirodzené ticho. V tom okamihu relatívneho pokoja mi myšlienky zabľúdia k usadlosti Cardew House a tomu, čo sa v nej asi deje. Zdá sa, že v poslednom čase myslím na ten dom čoraz častejšie.

To miesto mi učarovalo už dávno. Ostrov, na ktorom dom stojí, oddeľuje od pevniny dláždená ulica. Tá cesta mizne a znova sa objavuje podľa toho, či je akurát príliv, alebo odliv. Počas prílivu zmizne pod hladinou, akoby tam nikdy ani nebola, a keď nastane odliv, zrazu sa vynorí a pripadá vám až šokujúco pevná. Na tom procese miznutia a objavovania sa starodávnej cesty je niečo čarovné – hoci sa stráca

a vracia podľa prílivu a odlivu, vždy keď sa znova vynorí z vôd, prekvapí vás to. Tieto čudné čary môžu za to, že dom na ostrove je polovicu času odrezaný od zvyšku sveta a žije sám, vzdialený a oddelený od uponáhľaného života našej malej rybárskej dediny.

Keď som sa pred tromi mesiacmi vrátila domov zablatená, no nadšená, že sa mi podarilo ujsť pred nečakanými návštevníkmi domu, doniesli sa ku mne správy, že majiteľ usadlosti Robert Cardew tam plánuje stráviť celé leto, a tak sa prišiel pozrieť, čo treba v dome opraviť.

Ani v tých najhlbších, najtemnejších kútoch vidieckeho Cornwallu sa nenájde nikto, kto by nepočul o Robertovi Cardewovi. Možno sa po kľukatých uličkách Penlynu šíria od domu k domu klebety o jeho divokom životnom štýle a moderných priateľoch práve vďaka tomu, že je spájaný s našou dedinou, ale domnievam sa, že aj keby nevlastnil Cardew House, s Alice by nás stále fascinovali výstrelky tohto muža a jeho vášnivá záľuba v ligotavých nových vecičkách. Obe hltáme všetky spoločenské rubriky a užívame si eufóriu, že vďaka nim smieme aspoň nazrieť do sveta, čo sa tak líši od toho nášho. Zdá sa škandalózne, že dvadsaťtriročný chlapec – len o niekoľko rokov starší ako my – toho má toľko, že žije úplne iný život ako my. Keď pred pár rokmi zomrel lord Cardew, celá dedina s napätím čakala, či sa v usadlosti zjaví mladý dedič, no nebolo po ňom ani stopy. Nič nenasvedčovalo tomu, že by si spomenul na starý prázdny a nemilovaný dom na ostrove. Až doteraz. Zamyslene si oblížem lekvár z prstov. Všetci sme videli jeho fotografie v extravagantnom oblečení na poburujúcich večierkoch. A vieme aj to, že Robert si do domu privedie snúbenicu, neskutočne pôvabnú americkú dedičku Laurie Millerovú, spolu s celým zverincom ďalších exotických bytostí.

Podľa novín je pár zasnúbený asi šesť mesiacov. Ich aféru bulvár v pozitívnom svetle rozmazal na niekoľkých stránkach. Zúčastnili sa na každom večierku, každej módnjej udalosti a vždy vyzerali úžasne.